

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 183/2020
04.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивана Татића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО. 4. број 63/18 од 20.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 531/19 од 24.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 04. марта 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Татића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО. 4. број 63/18 од 20.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 531/19 од 24.10.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду – Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО. 4. број 63/18 од 20.03.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, у ..., улица ... број .., без електронског надзора, те да уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у затвору. На основу члана 63. КЗ, окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време проведено у задржавању, и то од 15.06.2016. године од 11,10 часова, па до 17.06.2016. године.

На основу члана 79, 80. и 85. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности полицијског службеника у

трајању од две године од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Окривљени је обавезан да на име судског паушала исплати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 531/19 од 24.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду – Посебног одељења за сузбијање корупције, окривљеног АА и његових бранилаца – адвоката Ивана Татића и адвоката Борислава Пупавца, а пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО. 4. број 63/18 од 20.03.2019. године, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Иван Татић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те повреда одредаба члана 3, 9, 16. став 2. и 68. ЗКП, као и због повреда одредаба члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члана 32. Устава РС, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи обе побијане пресуде или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку, уз истовремени захтев да странке буду обавештене о седници већа.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да изрека правоснажне пресуде не садржи, нити је у поступку утврђено ни коме, а ни каква је то корист прибављена, имовинска или неимовинска, којом се ствара повољнији положај за одређено лице, а на који начин је према ставу браниоца изостала последица као битни елемент кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 359. став 1. КЗ, прописано је да ће се казнити службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем граница свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог.

Следствено изнетом, радња извршења основног облика кривичног дела у питању алтернативно је одређена, и може се састојати у искоришћавању службеног положаја или овлашћења, прекорачењу граница службеног положаја или овлашћења и невршењу службене дужности.

Последица овог кривичног дела огледа се у прибављању себи или другом физичком или правном лицу какве користи, односно наношењу штете или тежој повреди права другог, од чије висине или тежине зависи и прописана казна за ово кривично дело.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је критичном приликом, способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, свестан свог дела чије извршење је хтео и свестан забрањености дела које чини, као службено лице – виши полицијски инспектор у Одсеку за сузбијање привредног криминалитета ПУ ..., прекорачењем граница свог службеног овлашћења, прибавио породици ББ корист – информацију да ће дана 22.01.2016. године ПУ ... извршити претрес њихове куће, тако што је дана 21.01.2016. године, након сачињеног плана рада о планираном претресу стана и других просторија за дан 21.02.2016. године код лица за која се сумња да поседују веће количине акцизних производа – дувана у листу и резаног дувана, у 12,28 часова са фиксног телефона ПУ ... позвао фиксни телефон породице ББ и обавестио ВВ, сина ББ, да ће се сутрадан извршити претрес њихове куће, а на који начин је омогућио члановима породице ББ да ометају прикупљање доказа у предистражном поступку, да би дана 22.01.2016. године и био извршен претрес стана и других просторија, када нису пронађени предмети за које је постојала вероватноћа да ће исти бити пронађени.

Дакле, у конкретном случају, изрека правноснажне пресуде садржи све субјективне и објективне елементе бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, због ког је окривљени АА оглашен кривим, а у изреци је, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, наведена и последица предметног кривичног дела, односно корист од информације коју је окривљени проследио породици ББ, чиме је дошло до ометања прикупљања доказа у предистражном поступку, а тако и избегавање могућег кривичног прогона.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд оцењује неоснованим наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем се указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Исти захтев, у преосталом делу, одбачен је из следећих разлога:

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног наводи да је у конкретном случају „суштински изостала чињенична грађа елементарно потребна за осуђујућу пресуду“ и истиче да су побијане пресуде засноване само на индицијама, односно на посредним доказима, супротно члану 15. и 16. ЗКП. Поред тога бранилац

полемише са исказима сведока ГГ и ДД, те оспорава чињенично стање и оцену изведених доказа у правноснажним пресудама и указује на повреду одредаба чланова 3, 9. и 68. ЗКП, а што све не представља основ због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, због повреде закона.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и да је истрага у овом предмету заснована на незаконитом доказу, односно на незаконитом коришћењу „критичног разговора” дана 21.01.2016. године у 12:28 часова, који према наводима захтева није прошао вредносну проверу у смислу претходног одређивања идентитета гласа вештачењем током истраге, те који је коришћен у истрази „као метод својеврсне изнуде признања“.

Из изложених навода захтева за заштиту законитости произилази да се захтевом указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Међутим, како бранилац окривљеног у вези са овом повредом у образложењу захтева ниједном речју не наводи супротно којим законским одредбама је овај доказ изведен, већ у суштини оспорава кредибилитет тог доказа, имајући у виду да Врховни касациони суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1.), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то по оцени овога суда захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који прописује да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Поред тога, у образложењу захтева указује се и на повреду одредаба члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, те на повреду одредаба члана 32. Устава Републике Србије.

Како је одредбом члана 484. ЗКП прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП) и да се у случају из члана 485. став 1. тач. 2) и 3) тог законика мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, имајући у виду да бранилац окривљеног уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема садржај прописан одредбом члана 484. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Марина Антонић